St. Euphemia
(részletek egy kihagyásos regényből)

„De mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik" (1 Kor 13,10)

5.

Kezdett nagyon untatni a semmittevés, de mint már egy jó ideje, aznap sem tudtunk mit kezdeni magunkkal. Kispálfinak sem jutott eszébe jobb, minthogy miután beszívtunk a játszótéren, menjünk a Fasizmus áldozatainak terén, a Szent Teréz-templom szomszédságában lévő Trgopromet elé sörözni, hátha megjelenik Jancsi vagy Rudi vagy valaki. A Gustávba vagy a Piccadillybe aznap nem akartunk menni, mert féltünk a pankoktól, főleg a magas Vladótól, akinek mindig volt egy biciklipumpa a táskájában a suttyó skinhead szimpatizánsok nevelésére. Mi nem tartottuk magunkat annak, igaz, Kispálfi azért még dilemmázott a skinhead és a darker stílus között. De a pankok szemében mi már nem tudtuk magunkat tisztára mosni, akármilyen elcseszett hibridek is voltunk.

Miután elfogyott a pénzünk és már nem tudtunk több Bipet venni, illetve senki sem bukkant fel, aki meghívott volna minket még egy körre, fogtuk magunkat és elbattyogtunk a központ felé. Útközben az jutott eszembe, hogy menjünk a Golgotába, mert az unokatestvérem keresztény-rock bandája ott gyakorol minden este, és hátha megengedik, hogy püföljem egy kicsit a dobokat, Kispálfinak meg hogy basszusgitározzon. Nem nagyon hajlott a dologra, de miután betekert még egy rakétát és azt is eldurrantottuk, már egészen jó ötletnek tűnt.

Végül persze alig használtuk a hangszereket, mert egyáltalán nem tudtunk koncentrálni a ritmusra, és jobbnak láttuk, ha nem égetjük magunkat, meg bennem dolgozott egy jó adag,

szokásos paranoia is. Fogtam magam és leléptem a dobok mögül, Kispálfi meg követett a közösségi terembe, nem akart ott maradni a próbaszobában egyedül Slavenékkel, mert elkezdték volna kérdezgetni biztosan. A közösségi teremben aztán ránkszállt az amerikai vendégpásztor, Ben, meg Szilveszter, aki Ben angolját tolmácsolta nekünk. Gyorsan kiderült, hogy mindketten hiszünk Istenben, de a sajtát életünkkel nem nagyon tudunk mit kezdeni. Miközben Ben elmagyarázta, hogy miben különbözik az ő gyülekezetük a katolikus és más felekezetektől, hogy náluk nem a vallás, hanem a hit a legfontosabb, kezdett lassan múlni a fű hatása, és valahogy éreztem, hogy Kispálfi is feszengeni kezd, de akkor már nem volt menekvés. Imádkoztak értünk. Ben pásztor és Szilveszter megfogták a kezünket, majd az ima végén az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében megáldottak minket, és kérték az Urat, hogy térítsen minket az ő útjára. Lent a konyhában piszok olcsón, húsz dinárért benyomtunk egy-egy húsos palcsintát, ezzel el is fogyott minden pénzünk. A lépcsőfordulónál sikerült lenyúlnom egy kétliteres kólát. Úgy éreztem, hogy szomjan halok.

Az utcán kitört belőlünk a nevetés, de aztán elhallgattunk, csak nyakaltuk a színes löttyöt meg böfögtünk nagyokat. A sugárút felé vettük az irányt, a régi játszótérre mentünk, elszívtunk még egy unaloműzőt az úthenger tetején. Kezdtem lassan befelé utazni, mikor Kispálfi azt monda, hogy menjünk, nézzük meg a zsinagógát, hátha be lehet mászni valahol. Az egyik félköríves ablak félig kitört vitrázsára még rásegítettünk egy kicsit, így sikerült bepréselnünk magunkat. Lassan szokta meg a szemünk a sötétet. Felmentünk a karzatra, végigjártuk a melléktermeket, végül pedig a romos szószék mögötti terembe mentünk, ahol valami le volt takarva. Azonnal lerántottam a pokrócot: egy fekete Tama dobfelszerelés volt. Beugrott, hogy itt szoktak gyakorolni Lajkó Félixék. Akkor ez biztos a dobos Robi szerkója. Elkezdtük szétszerelni és a félköríves ablakon keresztül kiadogattam Kispálfinak az első fordulóra elegendő cuccot. Háromszor fordultunk, mire az egész felszerelést elcipeltük a külvárosi játszótér melletti házba, ahol anyámékkal éltem. Beraktuk a szekrénybe és letakartuk ruhákkal. Másnap délután – mikor kezdtem kijózanodni

–

fogtam csak fel, hogy mit csináltunk.

Két hét múlva mertem elővenni és összerakni a szerkót. Akkor már azt gondoltam, hogy bűntudat ide vagy oda, vissza úgysem visszük, biztosan a helyet is figyelik vagy ilyesmi, Lajkóéknak meg nem szólok, nem égetem a pofám. Akkoriban támadt anyáméknak az az ötlete, hogy eladják a házat és máshova költöznek, főként, hogy én épp Pécsre készültem érettségi továbbképzésre, nekik meg nagy lett volna a ház. Egyik délután, amikor hazafelé tartottunk Kispálfival, épp befordultunk az utcánkba, láttuk, hogy egy kék Zastava áll a házunk előtt. Két rendőr meg az az ősz hosszúhajú fickó, aki a színházban dobol, beszélgetnek anyámmal. Azonnal visszafordultunk, megfagyott bennem minden. Tudtam, hogy lebuktunk, hogy a csávó biztosan meglátta a szerkót a szobámban, mert érdekelte a ház, és anyámék körbevezették, és azonnal rájött, hogy ez a dobos Robi felszerelése. Nekem annyi. Semmi kedvem nem volt hazamenni, a közeli Márton fatelep mellett lévő Sárga Rózsa kocsmába mentünk, megittunk néhány sört, eléggé készen voltunk, de egyre kíváncsibbak is lettünk, hogy

mi van ha például nem is a dob miatt voltak kint a rendőrök?

Idézés, 65-ös szoba, kérdések, honnan van, hogy került hozzám. Mi addigra Kispálfival mindent kitaláltunk, hogy a bolhapiacon vettem, valami magas, borostás, fiatal fickótól. Annyira jutányos áron kínálta, hogy hülye lettem volna nem megvenni. Mikor kijöttem a szobából, a folyosón már ott volt a dobos Robi is, akiről mint kiderült, nem kellett bemutatkoznia a rendőröknek. Ezért, vagy mert hittek nekem, végül is szerencsésen megúsztam az egészet, azzal, hogy Robival a folyosón még megbeszéltük, visszaadom neki, így mondta visszaadom, mintha én vettem volna el tőle, a szerkót, mert neki pont arra van szüksége, a spéci pedál, meg a kistamok miatt, mittudomén, meg, hogy ez van, faszikám.

6.

MÁSNAP Jenkivel hallgattuk a Mega Sound Systemet és közben arról álmodoztunk, hogy megalapítjuk a saját kétszemélyes zenekarunkat, hogy majd jól beszólogatunk mindenkinek, aki nem tetszik. Csak egy dobgép kell, meg az ő dühös MC-zése. Jenki volt az egyetlen, aki mindvégig kitartott és sohasem lágyult el a repper szíve, hogy valamiféle barátság, vagy haverkodás reményében vagy, hogy egyszerűen csak imponáljon behódolt volna bármiféle más zenei irányzathoz kötődő divatöltözéknek. Jenki a magasszárú patikájában, szűk farmerjaiban, micijében, és vastagnyakú, bő pulóverjeiben tiszta Public Enemy volt. Vágta az egész társaság haját, mert egyedül neki volt otthon hajvágó masinája, amit az unokatestvére hozott Németországból. Stefantól lazább gyerek, akkoriban aligha akadt a környéken. BMW-je és kitömött pénztárcája felfelé kerekítette az eredményt a tízes skálában gondolkodó csajoknál.

Néha, amikor elegünk lett a szabadkaiakból, átdöcögtünk sínbusszal Zentára, persze többnyire céltalanul, de sokszor Zoli haverunkhoz, az egyetlen zentai pankoz. A kocsmai alapozás után a Tisza-parton, vagy a Bali előtti parkban kötöttünk ki legtöbbször, hidegebb napokon meg elmentünk Zoli alacsonyplafonú házába. Ott sem volt sokkal melegebb, de legalább be tudtunk takarózni. Egy ilyen alkalommal, valamikor hajnaltájt Mónika elém térdelt, lehúzta a sliccem és a szoba hőmérsékletéhez képest forró szájába vette a farkam, minderre már csak akkor eszméltem, miután kinyitottam a szemem, a kazettás magnóból valami végtelenített hobószarság szólt. Első reakcióként Gáborra, az epileptikus-hiszterikus Mónika pasijára pillantottam, mindenki aludt, de Gábor szemei nyitva voltak, minket figyelt. Nem szólt egy szót

sem, én egy kézmozdulattal jeleztem a csajnak, hogy hagyja abba. Másnap egyikünk sem beszélt erről.

7.

PÉCS Kezdett elegem lenni a heti tíz-húsz grammos adagokból. Untam egész héten a kopogtatást a kollégiumi szobám ajtaján, meg a kiméréseket, ráment az egész nap. Fogtam fél füleszacskónyi, montenegrói füvet, és belegyömöszöltem egy kiszívókázott Sió üdítősdobozba. Pécsről ismertem a bajai Jolekékat, akik nagyban is kereskedtek ilyesmivel. Megkerestem a Jobb mint otthonban, és tíz perc múlva már túlvoltunk az ámenes kézfogáson. A határon simán ment minden, betettem a sporttáskámba három üveg Finlandiát, azt rögtön kiszúrták, hogy fordulj csak meg szépen, és vidd ezeket vissza, aztán már nem törődtek velem. Az átadásra kijelölt helyszín egy mohácsi panellakás volt, ahol Jolek Isti nevű haverja élt a legalább kétszáz kilós apjával meg a fitt, de fénytelen szemű, élveteg anyjával. Isti faterja az emeleten bámulta a tv-t, évek óta nem ment le a lépcsőn. A muterja meg kijött hozzánk a teraszra, ahol az anyagot próbáltuk, hogy akkor jó lesz-e, és leült Jolekkel meg velem szemben, enyhén széttárt lábakkal, hogy kivillant a citromsárga bugyija. Betépve közölte Jolek, hogy készpénze most nincs, de majd teríti az anyagot, és legfeljebb két héten belül nálam lesz a megbeszélt összeg.

Három hét múlva újra Újmohácson voltam, mert baszott Isti Pécsre jönni, hogy elhozza a pénzt. Szóval fogtam magam és átmentem Mohácsra, valami parkban volt a találka, oda jött Isti meg valami elég nagy darab haverja fehér kis robogóval, és mondta, hogy lehet, jobb lenne, ha elfelejteném az ügyet, mert Joleket letartóztatták Baján, a Duna-parton. A Halászléfőző versenyen terítették az anyagot, de valami pecásnak szemet szúrt a dolog, és kihívta a rendőrséget, még a partiőrség is ott volt állítólag. És hogy Istit meg ne baszogassam, mert Isti csak Jolek csicskása, és az egészhez voltaképp semmi köze, itt van négy darab Hoffmann, ezzel tudnak most kárpótolni. De most húzzam el a szerb menekült belem, fél órán belül ne lássanak Mohácson, tíz perc múlva indul a komp, azzal átmehetek a parasztelosztóhoz, és üljek fel szépen a pécsi buszra. Hétvégén meg persze otthon, Szabadkán ki kellett fizetnem a dílerem. Anyámék nem értették, hogy miután kopogtak, miért viszek ki a haveromnak, a vasárnapi ebéd közepén egy jégről kivett Rama margarinos dobozt.

Másfél év után annyira untam a kollégiumot, hogy elkezdtem olyan arcokkal is barátkozni,

akikben addig semmi különöset nem láttam, sőt olyanokkal is, akik többször lettek közröhej tárgyai. Így kerültem el egy egyetemi buliba Skodával. Skoda Skodabuzi volt, mindent az a kibaszott piszkosnarancssárga Favorit jelentett számára, télen felhozta egyes alkatrészeit a szobába, mert állítólag nem tesz jót nekik a mínusz fok, az ágya fölött meg sajátkezűleg rajzolt Felíciák virítottak. Az egyetemi buli belépős volt, de belépővel tombolajegy is járt és hamar kiderült, hogy a szerencsés egy kurvát vihet haza. Legalábbis kurvának nézett ki az a két csaj, akik egyórás leszbi-showt nyomtak valami ütöttkopott barna kanapén a színpadon, miközben az egyetemisták, meg mi néhányan, kis suttyó, összeesküvő középiskolások ott nyáladztunk a sörösüveg fölött. De voltak olyanok is, akik semmitől sem féltek, és kellő mámorban úszva előrefurakodtak, hogy testnedvet cseréljenek valamelyik színpad szélére guggoló csajjal. Skoda annyira bebaszott aznap este, hogy gyalog kellett hazamennünk az Uránvárosból, a város egyik végéből a másikba. Hajtani nem bírt, busz nem járt már, taxira meg nem volt pénzünk. Még jó, hogy nem a mi belépőnk mellé kapott számokat húzták ki aznap éjjel a tombolán.

Malter kövesdi szőlészetébe jártunk ki hétvégenként a haverokkal meg az osztálytársakkal. Közeledett az év vége, és kezdőthetett a lazítás, mindenki ott volt, akinek már nem kellett magolnia valamilyen jobb, átmenő osztályzat reményében. Otthon meg folytak a bombázások. Arról szó sem lehetett, hogy hazamenjek. Ennyivel tartoztam a szüleimnek. Magyarország belépett a NATO-ba. Én meg ittam a pécsi, Pécs környéki haverokkal a Malterék borát. Egyik hétvégi éjszaka sikerült annyira beállnom, hogy rámjött valami enyhébb neurotikus roham az égen szálló bombázók láttán és hallatán. Akkor jöttem rá, hogy vannak olyan osztálytársaim, akik nem is tudják, mi a fenéről van szó, hogy én egyáltalán most min vagyok kiakadva, mert jó itt nekem, nem? Na de az én kis neurotikus show-műsorom éppen elég volt ahhoz, hogy a lassúfelfogású feketeöves osztálytársam, András berántson egy akkorát, hogy átrepüljek a terasz üvegfalán, be a konyhaasztal alá. Másnap az osztályfőnök nem értette, hogy miért vannak vágások az arcomon attól, hogy nálunk Szerbiában most bombáznak.

Néhány hónap múlva összefutottam Jolekkel a Jobb mint otthonban. Odaült az asztalunkhoz, és egy hatalmasat csapott a vállamra, hogy szevasz, faszikám!, és röhögve megkérdezte, hogy van-e nálam egy kis fű, mert az most jólesne neki. Kint elmondta, hogy nem is volt börtönben, hogy nem is ő volt az a bajai E. B., akiről a Kékfényben, meg az egyik esti Duna Tv-s híradóban szó volt, csak jól átbaszták a fejemet, mert ilyen ez a mai világ, a véletleneken meg a szerencsén múlik minden, csak az embernek jól ki kell használnia mindkettőt, ugye értem a logikáját? Visszamentem és kértem még egy Finlandiát. Közben a rádióban hallottam, hogy bombatalálat érte Újvidéken a tartományi székházat. A támadásnak állítólag nincsenek halálos áldozatai. A jugoszláv hírügynökség szerint repülőgépek lőtték Szabadka körzetét is, a Palicsi-tó közeléből lehetett erős robbanásokat hallani. Az Iloknál levő Duna-híd meg odalett.